

creații

imaginația

transpusă

în cuvânt

Două lucruri am făcut în ziua aceea. Am alergat prin oraș să rezolv treburi domestice și, ca în fiecare vineri în care programul îmi permitea, am participat la ședința Cenaclului. Puțin după ora douăzeci și unu am ajuns în fața blocului cu prietenul și colegul meu, sporovăind despre cele petrecute. Ca de fiecare dată, l-am însoțit până la ușa liftului. Ascultând ecoul pașilor săi, am ridicat privirea către indicatorul luminos de pe ușa metalică. Imobilul în care locuiam avea șapte etaje, însă atunci ne aștepta o surpriză. Am văzut amândoi optul zâmbind provocator. Am rămas minute bune în fața ascensorului care se încăpățâna să expună ceva inexistent. Ne priveam și nu știam cum să reacționăm.

- Parcă n-am băut atât de mult, mi-a zâmbit amicul scărpinându-și mustața. Avem în bloc etajul opt?

- Se pare că da, i-am zâmbit complice. Am ajuns în Zona Crepusculară și noi suntem actorii principali.

Am ridicat mâna către întrerupător, însă gestul prietenului meu mi-a oprit elanul.

- Cred că am să-l iau pe celălalt, mi-a spus întinzând bastonul spre capătul holului. S-a îndreptat către al doilea lift care, întâmplător, se afla la parter. Câteva secunde a ezitat să tragă mânerul, apoi i-am auzit glasul ironizând întâmplarea. Ecoul s-a stins treptat, în pereții din beton.

Banal, nu?

Așa am spus și eu până când, împins de o curiozitate care nu-mi dădea pace, am apăsat

butonul. Ascensorul a coborât trecând prin cifra șapte, apoi șase și, în câteva zeci de secunde a ajuns în fața ochilor. Am privit precaut prin fereastra îngustă, apoi am deschis ușa.

- P plus șapte, am rostit făcându-mi curaj.

De jur împrejur, pereții captonați cu lambriu zâmbeau în lumina palidă. Nici pome-neală de cifra opt. M-am întors cu fața către oglindă și am studiat sinopticul. Am simțit inima pulsând cu putere și timpanul asaltat de un țuiet misterios. Nu îmi venea să cred. Prin suprafața argintată, dincolo de panica instalată ad-hoc, creierul meu interpreta o imagine diferită. Deasupra chenarului în care erau așezate cifrele, optul strălucea în mijlocul unui comutator de mărimea unei monede de cincizeci de bani. Cercul clipea și am fost tentat să-mi schimb poziția corpului. Din față, nici urmă de etajul buclucaș. Pentru o clipă mi-a venit o idee năstrușnică. Am privit încă o dată oglinda, apoi am întins mâna analizând reflexia. Am atins tasta virtuală și ascensorul a pornit ușor, iar zgomotul de fond din ureche a dispărut. Am așteptat până când cercul luminos care înconjura cifra opt nu a mai clipit. Liftul s-a oprit și am rămas secunde bune iscodind interiorul. Am ieșit pe același mozaic binecunoscut și am privit înscrisul de pe frontispiciul de metal.

„SARCINĂ MINIMĂ ȘI MAXIMĂ 74,6 KG”

- Asta le întrece pe toate, am spus suduind. Este exact ce-am văzut dimineață pe display-ul cântarului.

În lateral, acolo unde ar fi trebuit să fie balconul și al doilea ascensor, am descoperit un perete pe care atârneau două tablouri pictate manual. În primul un lup negru, iar în cel de-al doilea unul alb. Nu am stat să le contemp lu.

Am privit în lungul palierului, încordându-mi auzul. Lumina neonului împrăștia vag o senzație de liniște. Nu exista casa scărilor și cele șaisprezece uși erau la fel.

- Ce mama naibii? Aceleași covorașe bej și praguri înalte. Mânere cu rozetă de culoare aurie și yale rotunde. Șaisprezece uși similare cu a mea.

Am simțit un fior rece pe șira spinării. Am pășit timid și senzorul de mișcare a declanșat primul bec. L-am privit până când s-a stins, apoi mi-a venit o idee la fel de grozavă. M-am căutat în buzunare și am scos cheile. Am mers pe vârfuri până în dreptul celei de a treia uși din partea dreaptă. Tremuram, însă am avut puterea să o deschid. M-am oprit în holul interior privind către cameră, apoi un chip jovial s-a ivit de după zid. M-am speriat atât de tare, încât am scăpat cheile pe gresie. Zgomotul s-a auzit asemenea unui tunet. Mi-am pierdut echilibrul, iar individul care semăna cu mine și avea mirosul meu, s-a grăbit să-mi vină în ajutor.

- Ce-i cu tine, frate? i-am auzit glasul, simțind cum mă apucă de subțiori.

M-a tras către canapea, țuguindu-și buzele, apoi imitând un sărut hilar.

- De când te aștept! Am crezut că nu mai apari.

M-a măsurat din cap până în picioare, apoi și-a arcurit sprâncenele, scărpinându-se după ureche.

- Arăți rău, mi-a spus întorcând capul spre masa din bucătărie.

Printre gene am recunoscut paharul din care îmi plăcea să beau.

- Vrei apă minerală?

Am înclinat capul, apoi i-am privit mersul legănat. Își târâia papucii și pentru o clipă m-am gândit că fac și eu la fel.

- Mă protestesc, mi-a răspuns ghicindu-mi gândurile.

Într-o clipă și-a îndreptat pieptul și a apucat pocalul cu o mișcare surprinzătoare. Am auzit apa și zgomotul bulelor de dioxid de carbon, apoi s-a întors către mine.

- Uită-te bine! Eu sunt tu, acum zece ani. Pricepi?

- Nu înțeleg nimic, am răspuns cu gura uscată, chinându-mă să înghit.

- Adică... înainte de a lua decizii greșite. Eu nu voi rămâne cu ea! Este vorba de... știi tu cine. Dacă dorești, aștepti până când voi ajunge la vârsta ta. Apoi vom deveni un singur trup. Însă va trebui să rămâi închis în această casă, unde nu vei îmbătrâni. Ai să te vezi pe tine, dar cu un alt destin. Facem afacerea?

Am apucat paharul cu amândouă mâinile, iscodindu-i fața prin peretele de sticlă.

- Zece ani este o viață de om! Vrei să stau într-o închisoare. Nu știu dacă rezist.

M-a privit clipind într-un mod pe care nu-l știam. Într-o clipă a devenit trist și gânditor.

- Știi, dacă refuzi am să dispar pentru totdeauna. Îți promit că îți voi dărui bucurie și împlinire. Te rog, așteaptă-mă!

- Nu pot zece ani, crede-mă! Aici voi continua să sufăr de singurătate cronică. Mi-am privit adidașii care lăseseră urme pe covorul oval.

- Al meu este gri cu pătrate verzi și maro. Al tău este invers, am schimbat vorba.

I-am simțit durerea așezată pe spatele meu. Nu a insistat. M-a condus către ușă și mi-a întins cheile. Când am ieșit pe palier, l-am zărit îmbătrânit. Înainte de a închide, i-am auzit glasul stins.

- Adio, frate.

Am rămas cu ochii ațintiți în peretele din beton. Ușa dispăruse, iar eu eram atât de confuz, încât a trebuit să mă așez pe marmura rece. Din când în când ridicam brațul și senzorul activa lumina plafonierei. Nu știu cât am stat, dar privind către intrarea din față, m-am gândit că aș putea să încerc.

Am ezitat de câteva ori până când am îndrăznit să deschid broasca. Am intrat încet, apoi am aprins lumina în hol. Un miros înțepător m-a întâmpinat de la primul pas. Camera era întunecată și, undeva spre bucătărie, i-am zărit trupul. Mi-a făcut semn să aștept, apoi s-a ridicat din fotoliu. Semăna cu mine, însă era diferit. Avea obrajii supti și cearcăne mari care atârnavă ca niște bucăți de carne hidoase. Se mișca greoi și întindea în mâini o lesă din piele. Am auzit mârâit, apoi scrâșnet de dinți. De după canapea, o jivină mă privea cu ochi scânteietori. Se uita când la mine, când la versiunea mea. Aș fi putut să jur că era lupul negru pe care l-am văzut în tabloul de lângă lift. Din când în când ridica botul și adulmeca mirosul străin. Din fericire lesa îl prinsese bine și stăpânul său părea mulțumit.

- Intră, nu te sfii, mi-a spus smuncind fiara. Liniștește-te, Roha!

Un personaj din povestirile mele. Nici nu se putea un nume mai potrivit. Fiecare pas l-am făcut încet, fără să stârnesc dihania. Uneori își arăta colții sticloși și scotea limba mârâind sinistru. Îmi simțea frica și, pe măsură ce mă apropiam, îi percepeam și eu încordarea. Egoul meu mă privea zâmbind ironic.

- Toată viața ți-a fost frică! Lupoaica este întruchiparea temerilor tale. Sunt aici și ești în fața lor.

Din pragul camerei am privit pereții plini de urmele ghearelor. Din loc în loc, sânge vânăt accentua cicatricile. M-am oprit într-un colț, sprijinit de corpul bibliotecii. Cărți multe, însă nu am recunoscut niciun nume. Toate îmi erau străine.

- Se hrănește cu disperare și frică, a continuat apăsător. Boala este cea mai mare plăcere a ei. Fiecare suferință de a mea o face mai puternică. Ajungi să trăiești în universul ei. Eu nu mai am scăpare, însă tu, da.

- Cum?

- Îi voi da drumul din lesă, mi-a spus cu o mină posacă. Este singurul mod de a pleca de aici. Facem afacerea?

- La dracu, am înjurat cu ciudă, apoi ochii roșii și respirația puturoasă au venit către mine. M-am trezit râzând, într-o reacție incontrollabilă la nivel cognitiv. Fiara a trecut prin mine ca și cum aș fi fost o hologramă și s-a izbit de bibliotecă. Vacarmul stârnit de cărțile care se prăbușeau peste bestie a fost acoperit de urlatul sinistru. Am citit la întâmplare într-un volum cu co-perți cartonate.

„IA CHEILE ȘI FUGI!”

Nu am vrut să mai aștept nici o clipă. Am răsucit cheia și am ieșit când jivina își venise în simțiri. Ușa robustă m-a ajutat să opresc asaltul. De câteva ori am simțit izbitura, urmată de un ecou înfundat. Apoi zidul văruit în culoarea vântului turbat a acoperit totul.

- Ajunge! am țipat și am pornit către lift. Dincolo de colțul palierului am descoperit ceva care m-a paralizat. Picioarele au început să mă mănânce îngrozitor. Nici urmă de ascensor. Doar cele două tablouri și același zid sinistru. Am început să respir iute și picături reci au alunecat pe șira spinării. Mănunchiul de chei îmi zâmbea în lumina palidă a neonului de la capătul palierului. Ce puteam face? Am deschis prima ușă din dreapta și am intrat în hol fără să mă gândesc la consecințe.

Camera era diferită de cele vizitate până atunci. M-a întâmpinat o lumină caldă. În față, un trup bine-cunoscut mi-a făcut semn să înaintez. Apoi lupul alb a apărut din bucătărie și m-a privit cu ochi limpezi. Câteva clipe i-am admirat trăsăturile zvelte, apoi s-a scuturat și din blana lui s-au ridicat stelute multicolore. Egoul meu a întins brațele.

- Bine ai venit, mi-a șoptit pe un ton blând. Nu-ți fie teamă. Aici ești în siguranță. S-a întors către animal și s-au privit în ochi.

- Magia se ascunde în lucruri pe care le amâni, mi-a spus. Lupul alb se hrănește cu lumină, iar hrana lui este gratuită. Este tot ce ai mai bun în tine. Partea divină care trăiește în sufletul tău.

- Aș vrea să rămân aici, m-am grăbit să-i răspund.

- Asta nu se poate, mi-a zis abătut. Uită-te în oglindă și spune-mi ce vezi.

A așteptat să ajung în dreptul suprafeței argintate. Ceea ce am descoperit m-a lăsat fără cuvinte. În locul lupului, un înger de lumină mă privea cu ochi sfredelitori. L-am recunoscut imediat. Semăna cu mine și aripile sale, pe jumătate deschise, îi puneau în evidență trupul zvelt.

- Hamaliel! am rostit și mesagerul Domnului mi-a zâmbit.

- Este îngerul tău păzitor, mi-a spus egoul meu ridicând brațele. Te păzește de când te-ai născut și luptă continuu pentru sufletul tău.

- Atunci aș vrea să rămân aici, am repetat apăsător.

- Din păcate lucrul acesta nu este posibil.

Privește încă o dată în oglindă.

Ceea ce am văzut atunci m-a îngrozit. Prin trupul meu colcăiau tot felul de jivine scârboase. Din când în când, botul sticlos al lupului negru răzbătea în exterior. De fiecare dată se căznea să-mi agațe carnea. Mii de ace îmi traversau abdomenul. Coarne roșii își făceau loc printre firele de păr și tâmplele îmi zvâcneau teribil. Pentru o clipă semănam cu stăpânul fiarei cu blană neagră, apoi trăsăturile reveneau.

- Ești plin de păcate, mi-a vorbit Hamaliel supărat.

- Parcă oamenilor le era interzis să vadă oștile îngerești, am rostit privind-i ochii senini.

- Este oglinda Domnului, mi-a răspuns egoul meu. În ea te poți vedea așa cum ești. Însă nu e timpul pierdut. Poți alunga umbrele.

Am simțit neputință și părere de rău. O rugăciune șoptită către Tatăl Ceresc l-a determinat pe înger să zâmbească din nou. Într-o clipă m-am trezit pe palier și zidul a îngropat cea mai arzătoare dorință a mea. Atunci, în momentele de cugetare care îmi traversau mintea, am înțeles mesajul.

Am plecat cu privirea în pământ, ascultând senzorii care activau plafonierele și m-am oprit în fața ultimelor două uși. Am hotărât să o deschid pe cea din stânga și ceea ce am descoperit mi-a dat șansa să pot așterne pe hârtie întreaga întâmplare. Am intrat într-o altă lume în care locatarul, deși avea chipul meu, era un cyborg cum am văzut în filmele sf. M-a întâmpinat cu șuieratul silențios al servomotoarelor bine construite, apoi cele două extensii de pe umeri au început să împrăștie lumină stroboscopică. La început nici nu am știut cum să reacționez. M-am oprit în pragul camerei și picioarele au refuzat să se mai miște. Îi priveam corpul metalic și circuitele complexe care se ițeau de sub platoșă. Undeva, la baza gâtului, un furtun transparent de grosime apreciabilă transporta un șir de micro-mașinării asemănătoare insectelor. De-a lungul picioarelor, aripioare metalice pulsau sincron, împingând gaz fosforescent spre abdomen.

- Intră! mi-a spus cu voce metalică, în timp ce pașii săi zguduiau dușumeaua.

- Ai ajuns unde trebuie!

- Cine ești? l-am întrebat cu ochii dilatați de groază.

- Sunt tu dintr-un alt univers, mi-a răspuns încercând să zâmbească. Am ajuns pe această planetă dintr-o greșeală regretabilă. Sincer, nu m-am așteptat să am vizitatori.

- De ce nu ieși din acest loc? am continuat să-l întreb sub imperiul fricii.

- Am încercat, crede-mă! De fiecare dată când dobor ușa, mă așteaptă un hău întunecat, apoi totul se reconfigurează. Sunt într-o închisoare fără scăpare.

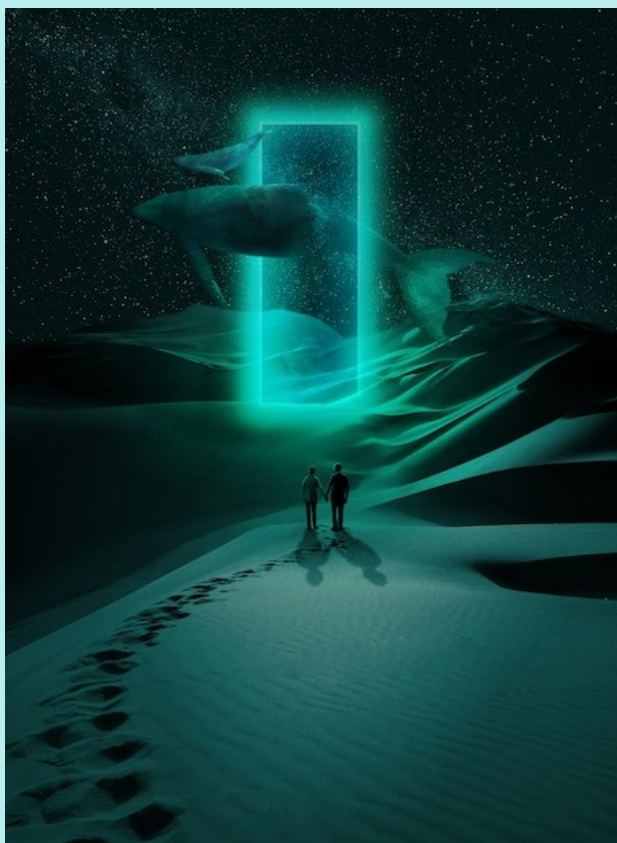
- Eu am chei, i-am răspuns agitând mă-nunchiul de metal.

- Degeaba! Nu pot supraviețui în universul tău, decât în acest apartament.

Încercam să-mi stăpânesc frica și să-mi ostoiesc inima care bătea să-mi spargă pieptul.

- Cum ai ajuns aici?

- Cu ajutorul unui dispozitiv de teleportare. Din păcate nu-l pot folosi decât o singură dată. Am setat greșit parametrii și iată-mă aici, în universul acesta. Să nu mă înțelegi greșit. Mecanismul este capabil să efectueze o infinitate de călătorii. Doar că, mereu cu altcineva. Identitatea îmi îngreădește șansa de a ajunge acasă. Însă tu o poți face. Poți ajunge oriunde vrei, însă nu-ți recomand planeta mea. Sunt printre puținii care nu au apucături.

- Ce vrei să spui?

- Să spunem că, acolo de unde vin, uci-gașii și maniacii sunt considerați normali. Cei blânzi sunt vânați și introduși în centre de reeducare. Eu am fugit, folosind un dispozitiv al corporației pentru care lucram. Eram deja căutat și am vrut să dispar din lumea... civilizată.

Zicând acestea mi-a arătat un cub de mărimea unui fotoliu obișnuit, pe fațetele căruia se plimbau lumini multicolore.

- Este de ajuns să pui palma pe suprafața lui și să te gândești la un loc anume. Grăbește-te! Nu știi cât va dura până când mă vor descoperi. Pot aduce zeci de asemenea dispozitive și atunci nu mai am scăpare. Nu aș vrea să te găsească poliția interstatală. Echipamentul, ca și mine, nu poate exista decât în această cameră. Va accepta transferul, apoi se va dezintegra.

Atunci, în acele clipe, nu mă mai gândeam la nimic. M-am apropiat de cyborg și am întins mâna către mașina de teleportare. Pentru câteva secunde am simțit că mă prăbușesc în gol, apoi m-am trezit pe aleea din fața imobilului în care locuiam.

*

De fiecare dată când ajung acasă, mă opresc în fața liftului. Privesc indicatorul luminos și pulsul se accelerează. Mă gândesc la Etajul opt și știu că mai sunt douăsprezece apartamente de vizitat. Un fior lăuntric îmi spune că nu voi rezista tentației. Cine știe unde voi ajunge?

Cal înaripat

După o zi întreagă de muncit cu brațele la pământ în soarele dogoritor mă întorc acasă. Buzele îmi sunt arse. Ca întotdeauna, apa s-a terminat mai devreme de a sfârși tarlăua de prășit.

Istovit, vlăguit de munca grea, prăfuit, mi se împleticesc pașii până merg și mă așez pe scaunul din fața barului. Comand o tărie, una mare de o sută, aștept cu nerăbdare să o aducă tinerelul ăsta blond pe care nu l-am văzut pe aici niciodată.

Pălăria veche, decolorată și arsă de soare a bunicului îmi stă rău așezată peste părul vâlvoi. O scot și o pun țărănește pe genunchi, să nu o uit când voi pleca. Parcă nici nu ar fi a mea.

După o zi de muncă la țară, beau o tărie la bar și mă uit pe pereți. Pe un perete văd o grafică de-a lui Chirnoagă. Înlemnesc să văd grafica lui aici. În inima mea, bucurie. Am uitat de toată truda cu sapa de peste zi, de toată oboseala. Un cal înaripat zboară drept către ceruri. Din ciclul Apocalipsei.

Rătăcit bolborosesc: „Ce dracu caută Chirnoagă aici? Cum de a ajuns grafica lui Chirnoagă aici, într-un sat amărât și uitat de lume?”.

Barmanul, aflu că e student la Arte în Iași, acum, în vacanță la bunici, mă întreabă: „Cine dracu ești și cauți aici, prăfuit și vlăguit, pe deasupra mai știi și de Chirnoagă?”.

Eu, nedumerit, dau peste cap licoarea aspră și tac.

Plec să adorm, obosit, în tremur și glas de greieri, cu fereastra deschisă la camera de curat, unde nu am mai dormit de când eram student...

A doua zi, șapte feciori ziceau că au văzut un cal alb înaripat cum trecea dealul, către pădurea deasă dinspre oraș. Brațele puternice le erau pline de pene albe.

Barmanul dormea dus, cu capul pe singura masă a barului și habar nu avea cine e Chirnoagă...

Un fluid plin de nisip îi curgea prin vene... Pe geamul ferestrei mele un nechezat de cal alb, înaripat, sta să țipe...

Spaniol(e)oaica de la ghișeu și Dumnezeul fotografiilor

Vizitam Spania pentru a doua oară... nu mai în partea de nord am fost. Prima dată la Gijon, iar a doua oară la Bilbao.

Nu o să povestesc despre cât de frumoase sunt orașele amândouă. Pentru că sunt frumoase. Arhitectura veche, amestecată armonios cu cea nouă. Iar despre muzeul Guggenheim din Bilbao... Este un vis de arhitectură pe măsura artei pe care o găzduiește.

Să revenim. Împreună cu Ducu pe aeroportul din Zaragoza. Ne întorceam după zece zile frumoase de concediu. Și după o jumătate de noapte dormită în Zaragoza, deoarece avioane low cost nu erau direct din Bilbao.

Am ajuns devreme în aeroport pentru că Ducu, fiind mai prudentă, mi-a cerut să luăm o rezervă de timp mai mare. Dacă era după mine alergam pe pistă după avion. Pentru că și Zaragoza mi se părea o atracție. Și deja începusem să adulmec hărți pentru a vedea măcar o biserică înainte de a părăsi orașul...

Aeroportul este mic, doar două linii de check-in. Părea cam pustiu pentru un oraș mare. Un aeroport mai mult pentru avioane curse interne, care se vedeau pe piste, din alea cu elice, de câteva persoane și nicidecum pentru internațional. Impresia de „aeroport de cartier” era accentuată și de vegetația lipsă, deșert și câteva tufe de plante țepoase. În rest, liniște. Angajații vorbesc doar spaniola, eu nu știu o boabă, o să fie dificil.

Am ajuns prea devreme. Bem câte o cafea la minibarul din aeroport, unde am dat o avere pentru leafa mea de român din România. Dacă vedeam biserica mai economiseam ceva bani...

Gata. Intrăm pe linia de check-in. Eu de o parte. De cealaltă o spaniolioacă subțirică, frumoasă așa zice. Bafta mea că vorbește engleza.

Îi arăt biletele, este ok. Trece la bagaje. Îmi zice să trec primul troler prin cadrul de măsură.

Trece ușor, știam că nu depășesc pentru că le cântărisem înainte. În spatele nostru o coadă de români. Se aglomerase. Se vorbea numai românește. Se întorceau acasă. Unii se vedea că se întorc de la muncă. Alte fețe cam bronzate, nu prea așa zice.

Aproape să zică ok spanioloaica de după ghișeu când zărește geanta mea de umăr. Ce ai acolo? Aparat foto. Dar nu e o problemă, zic eu. Am venit cu aceeași companie. La București mi s-a zis că se acceptă dacă am numai aparat foto. Și atunci a început...

Îmi spune că trebuie să le scot și să le introduc în trolere. Îi zic că nu cunoaște procedurile, să verifice încă o dată. Se duce și verifică și se întoarce mai acră, deja se făcuse urâtă. Rândul de români era deja de vreo sută cincizeci de persoane. Îmi spune să execut operația că mă așteaptă compatrioții mei. Fix pix o interesa de românașii mei.

Și încep, încet. Scot camera video, care e mai ușoară, aleg trolerul cu care să o împerechez din priviri, nu mai știam care e mai greu, apoi îmi aduc aminte că al soției. Pun pe cântar trolerul și camera video cu încărcătorul peste el, privirile mele în rugă către cer, să nu depășească, mai aveam doar vreo câțiva euro cash, răspunsul lui Dumnezeu: 10.00. Spanioloaica se înnegrește, dar nu zice nimic. Cred că își zice că nu pot avea atât noroc și la al doilea. Ea nu știe că există un Dumnezeu al fotografiilor.

Execut similar operațiunea cu al doilea.

Scot aparatul foto și încărcătorul, asta era mai greu, știam gramajele din cartea tehnică. Dar nu făcusem operația de împerechere pentru că nu mă așteptasem la asta. Sincer vă spun, am înlemnit și eu. Răspunsul cântarului a fost: 10.00.

Mulțumesc, Ție, Dumnezeu al fotografiilor!

Spanioloaica cea urâtă mi se adresează cu cuvinte repezi căzând ca bolovanii în avalanșă în Carpați, Duce mă întrebă ce zice, eu îi spun că nu înțeleg, cum adică nu înțelegi? Mă dumiresc că vorbea în spaniolă, de nervi uitase să vorbească în engleză... Îi spun calm, printre dinți, să se adreseze în engleză. Românașii în spate nu ziceau nimic. Abia la ieșirea din aeroport, la București, am înțeles de ce nu au vociferat deloc.

Așteptam pe trotuar, în fața aeroportului, mașina care urma să vină să ne ia și să ne ducă la Galați.

O altă mașină, un Logan cu număr de Dâmbovița, oprește în dreptul nostru, se deschide geamul din dreapta și tipul de pe scaun îmi zice: „Șefu', șefu'!...”, mă gândesc că e vreunul de la combinat, de la mine. „Mi-ai plăcut la Zăragoza cum i-ai tras-o lui aia în meclă!”. Închide geamul și pleacă...

Îmi dau seama că și ei au nevoie de un Dumnezeu al imigranților români. Nu cred că și-au dat seama că nu am premeditat și că Dumnezeu al fotografiilor veghează...

PŌEZII

Marian Dima

Sensul vieții

Motto: „Sensul vieții este să îi dai tu sens” (Mircea Eliade);
„Nu încerca să devii o persoană de succes, ci una de valoare!” (Albert Einstein)

Scopul vieții descoperim?
Ființa cum ne-o făurim?
Ne naștem, creștem și murim
Stupid, ori să ne lămurim?

Să-i dai sens trăirii vieții
Cum ne-au arătat asceții;
Nu-i decisiv să ai succes,
Ci-n Pronie s-obții acces!

Oare murim sau adormim
După ce-n viață pătimim?
Când noi lumea o părăsim,
Viața-n Adevăr s-o găsim!

Omul confiscat

Motto: „Societatea contemporană tinde să submineze securitatea personală,
fericirea și capacitatea de a iubi”
(Erich Fromm - filozof, economist, sociolog, psihiatru și psiholog german);

„Este antidemocrat pentru că este antirațional!”
(Aldous Huxley - scriitor britanic-american).

A dat Domnul un sabat omului,
O zi a lor, pentru sufletul lui.
Traiul în grup etica a schimbat;
Clanul l-a educat pentru sabat.

Prin Jertfă și duminica i-a dat
Spre-mpărtășire, dar a fost sfidat
Cu-o nouă etică socială
Loială altuia, specială.

Oare etica-i oficială?
E personală sau socială?
E modernă sau tradițională?
Spirituală-i sau senzorială?

Mintea ruptă de-ordinea impusă
La gregaritate-i predispusă,
Moral este ce îndestulează,
Uniformizarea ne-anulează.

ro.pinterest.com/pin/21392166973442741/

PŌEZII

Tinere talente

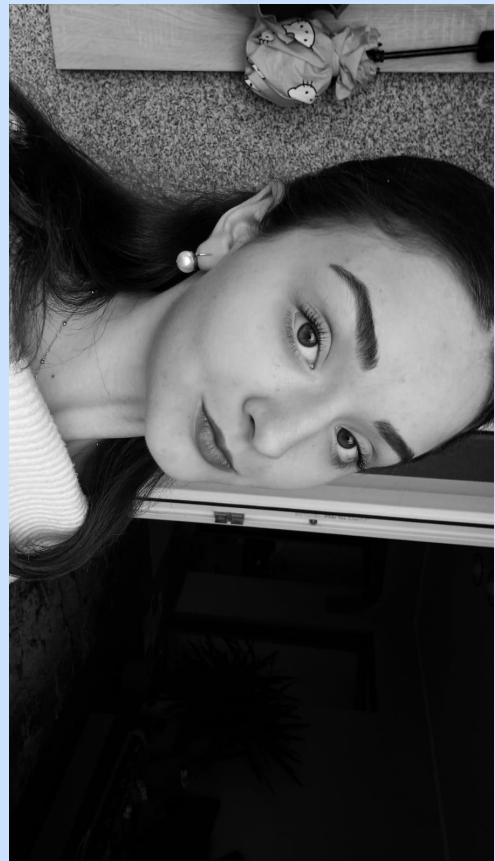
Marina Gherghel

Elevă la Colegiul Național „Costache Negri”

Geneză

La început a fost cuvântul,
Apoi uitarea,
gândul,
un vis, când omul își așteaptă calea.
Un cuget,
O răsufare,
la început, totul, a tăcut.
Și visul nu a vrut să cedeze,
să zică taina de demult
unde lumea era doar o încercare
în care Domnul își scria a sa creare
pe foi de lut, cu scuipat modelat ușor,
ca să-l creeze pe el,
iar pe ea s-o lase încetișor.

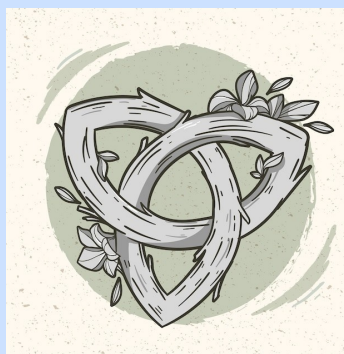
Sărutul

Începuse mai întâi cu un salut monoton.
Apoi, cei doi au ajuns lipiți într-o eternă alinare,
într-un sărut de gânduri bune,
un treacăt ce nu mai trece.
Clipa vrea să facă pact cu ei,
Să rămână! De ce nu ar face-o?

Etern îndrăgostiți,
Etern alinați.
Mereu s-au dorit,
Unul pe celălalt,
Celălalt pe unul.
Ca unul să vie și să treacă,
Iar celălalt să vie și să-l oprească cu pași repezi,
Că nu acesta este rostul lor.
Trebuie să se iubească!
Măcar o dată, nu au încotro.

Și așa cum a început,
Totul s-a cam terminat!
Iar pe al lor suflet plăpând,
Pe a lor dragoste mică,
Și-au scris în ultim ceas sintagma:
„Nu-mi separa jumătatea de întreg
că îmi e lumină în calea ce urmează”.

Și așa au cedat amândoi,
Dar ce credeți?
Tot ca într-un început au rămas,
În a lor alinare,
Lipiți, îndrăgostiți,
Cu a lor stea la încercare
Să le lumineze calea,
Că tot sărutați au rămas!

Înecare

Înot printre gânduri,
Printre sentimente.
Sunt o pasăre albă într-o apă uitată.
Caut soluții condimentate-n leac,
În vaiete, în sânge,
Știind că mă înec cu vin
Ucigând liniștea de a mai plânge.

Cer îndurare la marea sufletului.
Prea înnegrită-n ură a ajuns!
De iubiri tăiate-n cioburi,
De sentimente de nepătruns...

Vreau cheia fericirii,
A minții otrăvite.
Să fug printr-o câmpie îmbătată în mușețel,
Cu bandaje pe inimă, pe sentimente neîmplinite,
Cu iubiri dorite-n ceasuri,
Emoții neîmpărtășite...

Mă înec în marea moartă,
Sufletul e prea distrus!
Sânge-mi curge și în apă.
Sunt un pește ce-i indus,
În lacrimi și flori de in,
În adânc de rozmarin.

Laguna în suflet

Ancora sufletului încleștat,
A ucis și a uitat.
A închis răul în rău,
Alunecând printre stânci și stele polare,
Totul fiind fără amploare,
doar o ființă fără chemare...

Nu contez, nu simt, nu chem...

Totul e acum intern.

Inima mi-e mătrăgună,
Mintea îmbibată-n ciumă,
Plutește și plutește pe a mea mare,
ele tot cerând scăpare
Simțind scurta lor chemare.

Plutesc în marea mea,

Plutesc în al meu neant.

Sunt un nimeni, un stih înecat în ape,

Un lucru aproape uitat.

Simt durerea-n marea neagră,

Marea sufletului greu,

Ancora e de rugină,

Izvorul nu este al meu.

În adâncuri sunt furată,

De inimi măcinate, de inimi de dor.

Marea lacrimilor plânge, plânge după amor.

Furtuna apelor mă scufundă în adâncuri,

Numărând lacrimi printre rânduri,

Fericiri împletite în gânduri.

Toate fug de mine, acel nimeni mergător,

Un cadavru stătător...

Ideologia perfectului

Cum ar fi dacă te-aș observa

Tot timpul, un mugur trecător?

Să te privesc, să-ți simt focul din priviri.

De asta îți arde inima?

Să-ți număr gândurile,

Să le sortez în ordine.

Tu nu ai nevoie de probleme.

Ești deja ideologia perfectului!

Cum ar fi

Dacă te-aș simți,

De la creare până la asfințit de ceas?

Ar fi greu?

Ești o idee greu de contopit,

O enigmă pe care încă nu am descoperit-o

Halal detectiv mai sunt!

Cum ar fi...

Cum ar fi doar să mi te amintesc?

Un bulgăre de humă

O pată de culoare

O stea pe cerul nopții.

„De ce este cerul atât de gol?”

Pentru că restul sunt figuranți în comparație cu tine,

Cu ceea ce ești.

Ideologia perfectului: Tu!

Aurel Cărlig

Unui parvenit

Te-ai cățarat pe-o funcție înaltă
Fără vreo „scară”, doar împins din spate,
Să fii cu toți borfașii laolaltă
Unde-au ajuns și ei doar dând din coate.

Ajuns acolo, sus, fără vreun merit
Te-ai comportat precum un dictator,
Și te-ai gândit doar la al tău venit
Bătându-ți joc de omul muncitor.

Priveai la toată lumea de „sub” tine
Cu scârbă și lipsit de empatie,
Dar n-ai gândit că va fi și un mâine
Când o să ți se-ntâmple chiar și ție.

De cățarat, te-ai cățarat ușor
Împins din spate de câțiva mișei,
Dar te vei prăvăli fulgerător
Când, rând pe rând, s-or prăvăli și ei.

Greierele și furnica

Furnică de pe imaș,
Nu te lua de greieraș,
Greierașu' o duce bine
Făr' averea de la tine.

Că de când te-a cunoscut
Ți-a fost gândul la avut,
La avut și la putere
Care-ți ofereau plăcere.

E bine să ai și bani
Însă ai și mulți dușmani,
Greierașu-i cumpătat
La tine n-a apelat.

Are strictul necesar
Este chiar „milionar”
Vrea să fie sănătos
Și iubit și voluptuos.

Așadar, furnica mea
Trăiește cu-averea ta,
Lasă greierul să cânte
Că nu-ți cere bani... și... du-te!

Părerii... tematice

E plină țara de părelologi
Ce-ndrugă baliverne și minciuni,
Dar, ce păcat c-acești „ideologi”
Mai sunt primiți prin televiziuni.

În timpul așa zisei pandemii
Se-nghesuiau prin televiziuni,
Scuipând mereu pe gură ineptii
Pe care nu le-auzi nici la nebuni.

Dar de când a izbucnit războiul
Habarniștii cu miros hepatic,
Au împrăștiat din nou gunoiul
Dându-și cu părerii ce sună jalnic.

Au uitat subit de pandemie
Și dau din gură doar despre război,
Să ne-anunțe ei ce va să fie
Și ce se va-ntâmpla curând cu noi.

Voi ce astăzi bateți apa-n piuă
Și se pare că n-aveți ce face,
Ne produceți zilnic scârbă nouă
Și-am dori să ne lăsați în pace.

PŌEZII

Coca Coralia Drăgan

Am așteptat...

Am așteptat
s-apari de nicăierea,
din boarea blândeii primăveri,
din răsăritul ancestral
sau chiar din asfințitul verii;

Am așteptat
să-mi dăruiești o floare,
o stea din cerul de opal
când sufletu-mi ardea-n pustie
și așezat pe-un eșafod era;

Am așteptat
să-mi dăruiești un zâmbet,
o mână caldă să-mi întinzi,
și chiar am îndrăznit prin rugă,
să-ți cer să mă atingi, să mă cuprinzi;

Am așteptat,
în ani de-aș număra,
s-ar tot aduna vreo sută,
măcar la asfințit să te-ntâlnesc,
speranțe prinse-n visele pierdute;

Am așteptat
și încă te aștept printre suspine,
presimt că ești pe undeva
în căutarea mea, rătăcit și tu
printre multiple stații fără nume!

Gratii de mătase

„Inima are rațiuni pe care rațiunea nu le cunoaște” –
Blaise Pascal

Mi-am răstignit sufletul
în carcasa ființei tale,
suprimându-mi voința cu
gânduri ce mi-au devenit banale!

m-am închis în propria-ți viață
cu gratii false de mătase
și tu-mi controlezi prin vizetă
simțuri și gânduri prețioase;

ființa-mi se zbate
grăbită spre descătușare
dar se lovește de zidurile
propriilor dorințe și doare;

eliberează-mă, strigă
conștiința din mine,
dar inima-mi se revoltă
și vrea să rămână în tine.

Umbrele tac

Umbrele tac
încadrate în contururi inegale
cu sufletele oboseite și triste
după trădări repetate;

Te urmăresc închistate-n tăcere,
sunt precum piaza rea
de care-ai vrea să scapi
că-ți aduce durere;

Aștepți răsăritul
ca pe-o minune
când umbrele pier
și-n suflet se face lumină.

EPIGRAME

Ing. Vasile Manole

SCRIITORUL

El, de cum o vede goală,
Clar talentul nu-și dezmințe:
Pune pana pe o coală
Să o-mbrace în cuvinte.

EROINA, FEMEIA IDEALĂ

Într-o sală de lectură
Poți și singur să-ți faci parte,
Dacă ai ceva cultură,
De-o femeie ca la carte.

ÎNSĂMÂNȚĂRILE DE PRIMĂVARĂ

Dacă-i an electoral
Noi n-avem la muncă spor,
Doar sămânță de scandal,
Chiar și-n anul următor!

BUNI DE PLATĂ

De când dragostea de țară
E o datorie sfântă,
Guvernarea, bunăoară,
Spre noi datorii se-avântă.

AFEMEIIATUL

Femeilor le-a dovedit
Că misogin n-a fost o dată,
Atât de mult ce le-a iubit,
Că trei amante-avea deodată.

REGII ȘI ÎMPĂRAȚII

Din clepsidra vieții lor,
Ce-au trăit-o-n fel și chip,
Ca oricare muritor,
Fac castele din nisip.

BRÂNCUȘI

Din Hobița la Paris
I s-a împlinit un vis,
Unde își mută și vatra,
Când făcu să „cânte piatra”.

ACTUALITATEA ROMÂNEASCĂ

Ura care ne dezbină
Zi de zi ne dovedește:
Într-o lume-așa haină
Doar minciuna ne unește.

TERAPIE

De citești o carte care
Dă un licăr de lumină,
Chiar și cât o lumânare,
Viața îți va fi senină.

14 FEBRUARIE - SFÂNTUL VALENTIN

Astăzi toți îndrăgostiții
În amor fac repetiții,
Fără grabă, pe-ndelete,
„Ași” a fi de Dragobete.

24 FEBRUARIE - DRAGOBETE

Repetăm de zece zile,
„Ași” să fim de Dragobete,
Făr’ a folosi pastile,
Doar cu blonde și brunete.

1 MARTIE

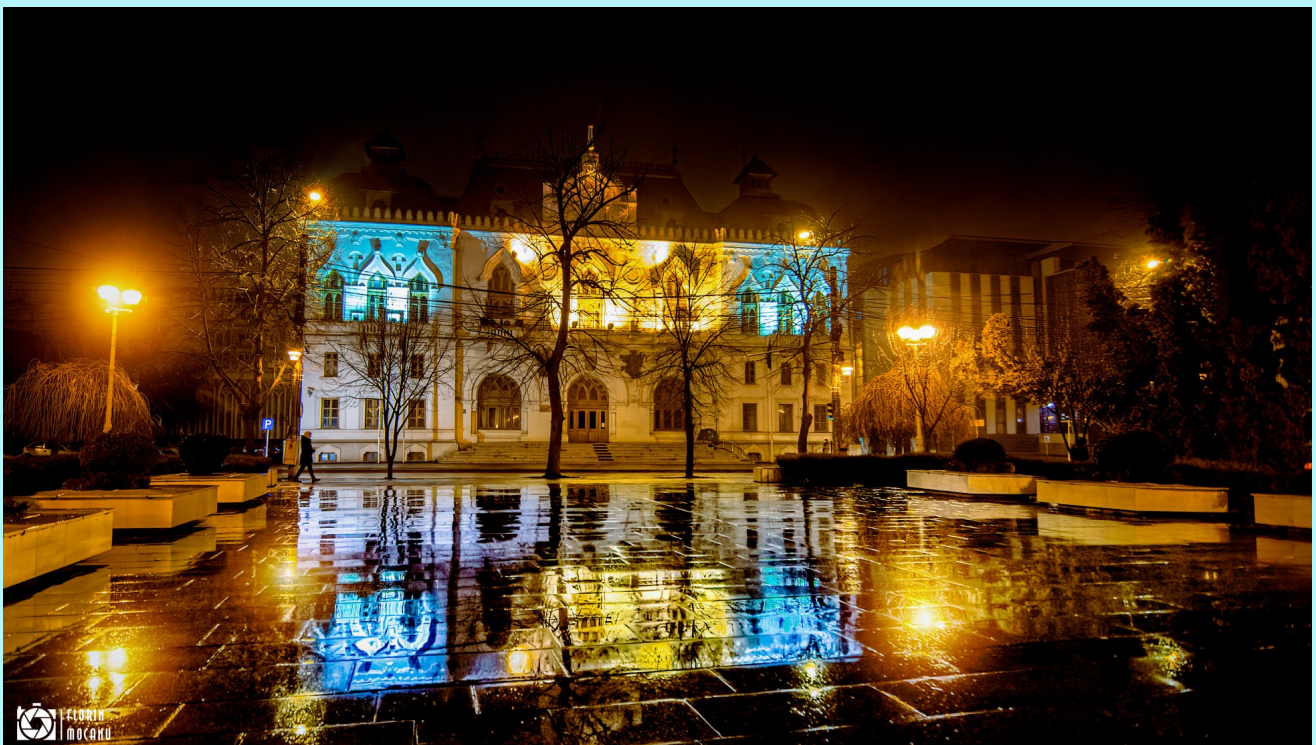
Fetele frumoase tare
Poartă ca și mărtișoare
Bătrânei ce-și uită anii
Și nu știu ce fac cu banii.

Galatiul în imagini

Foto: Florin Mocanu

Centrul

Prefectura

T5

Contactați-ne pe Facebook:
[www.facebook.com/TIMPUL SENIORILOR](http://www.facebook.com/TIMPUL_SENIORILOR)

Avem nevoie de prea mulți ani
Ca să ne dăm seama
Cât de prețioase
Pot deveni...
CLIPLE!

FEBRUARIE 2025